

روزنامه اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی

■ حضرت امیر المؤمنین علی:

عالمانه سخن گوید تا قدر شما روشن گردد.

■ اذان ظهر: ۱۲:۰۱ ■ غروب آفتاب: ۱۸:۰۷

■ اذان مغرب: ۱۸:۳۶ ■ نیمه شب شرعی: ۲۳:۰۸

■ اذان صبح فردا: ۴:۰۹ ■ طلوع آفتاب فردا: ۵:۴۴

■ پذیرش آگهی: ۸۳۳۱۰۰۰

■ چاپ: همشهری

■ تلفن: ۴۸۰۰۵۰۰۰

■ توزیع و اشتراک: موسسه نشرگستر امروز نوین

■ تلفن توزیع: ۶۱۹۳۲۰۰۰

■ تلفن اشتراک: ۶۱۹۳۳۱۱۴

■ دفتر مرکزی: تهران، خیابان ولیعصر (عج)، کوچه شهید سید کمال فرشی، شماره ۱۴

■ دبیرسای: ۴۵۹۵۴-۱۹۶۶۴ ■ تهران، صندوق پستی ۱۹۳۹۵۵۴۴۴

■ تلفن: ۲۲۰۲۴۰۶۷ ■ فاکس: ۲۲۰۲۳۰۰۰

■ پنجشنبه ۲۰ شهریور ۱۴۰۴ ■ سال سی و سوم ■ شماره ۹۴۸۴ ■ سرمایه گذاری برای تولید

چندان گریستیم که هر کس که بر گذشت
در آسک ما جوید و روان گفت «کاین چه جوست»

صفحه آر: زهام بهزادی

صفحه آخر

■ همشهری آنلاین: www.hamshahronline.ir

■ سایت روزنامه: newspaper.hamshahronline.ir

■ سیاسی و دیپلماتیک:

■ مدیر: حسین راجلو

■ شهرنگار:

■ مدیر: پروانه بهرام پزاد

■ دبیر: مریم باقرپور

■ اقتصاد:

■ مدیر: حسین لطیفی

■ دبیر: مریم موسوی پور

■ تماشگر:

■ مدیر: امیر محمد یعقوبی پور

■ دبیر: لیلی خرسند

■ گزارش:

■ مدیر: فقیهه طباطبائی

■ صاحب امتیاز:

■ مؤسسه همشهری

■ مدیر مسئول: محسن مهدیان

■ سردبیر: دانیال معمار

■ دبیر تحریریه:

■ شهرام فرهنگی

■ معاونان سردبیر:

■ علی عمادی، شاهین امین

■ مدیر فنی: حامد یزدانی

■ مدیر هنری: مهدی سامانی

■ دبیر عکس: امیر پناهیور

■ سرزمین من:

■ مدیر: سیده زهرا عباسی

■ دبیر: زهرا رفیعی

■ تدرستی:

■ مدیر: جواد نصرمتی

■ دبیر: مریم سرخوش

■ سرخ:

■ مدیر: جواد عزیزی

■ دبیر: محمد جعفری

■ دانستنیها:

■ مدیر: ساسان شادمان

■ دبیر: زهرا خاجی

■ جامعه:

■ مدیر: سعید میر

■ دبیر: فاطمه عسکری نیا

■ (سیما و تلویزیون):

■ مدیر: سعید مروتی

■ دبیر: علیرضا محمودی

■ مسله آخر:

■ دبیر: عیسی محمدی

■ سرگرمی:

■ دبیر: فراتام شیرازی

■ طرح و گرافیک:

■ دبیر: محمدعلی خلیلی

■ سردبیر آنلاین:

■ اسماعیل سلطنت پور

■ معاونان آنلاین:

■ مجتبی صادقی،

■ کامران یارنجی، حامد فوقانی

■ دبیر فضای مجازی:

■ زهرا سادات بهشتی

■ دبیر پیش زننده:

■ امیرحسین محمد دوست

■ دبیر تولید تلویزیون:

■ الهه سادات بهشتی

یادداشت

پل ها و دیوارها

عیسی محمدی | روزنامه نگار |

حضرت امیر (ع) هنگامی که خلیفه مسلمان بود، جایی در گلابه از باران خود اشاره می کند که آن ها، یعنی دشمنان در باطل خود متحدند و شما در حق خود متفرق. دلیل عدم پیروزی مطلق یارانش را هم همین می داند؛ اینکه در حق خود اتحادی ندارند. به نظر می رسد این نکته تا به امروز تداوم داشته و دارد و خواهد داشت. به نظر می رسد که ما در حق خود هنوز هم اتحادی شایسته نداریم و دشمنان ما در باطل خود یک داستان و یک دهان هستند. مثلاً به نسل کشی غزه نگاه کنید. چرا ما مسلمانان در این فقره اتحادی شایسته نداریم؟ یا مثلاً در ماجرای حمله به ایران یا در ده ها ماجرای دیگر.

سیدحسین نصر، در کتاب خواندنی «جوان مسلمان و دنیای متجدد» خود اشارت جالبی دارد. او می گوید که از نکات عجیب آن است که ما و اعراب با هم همسایه و هم دین و هم داستان هستیم، اما برای شناخت هم باید از مجرای زبان انگلیسی و دنیای انگلیسی زبان ها اقدام کنیم، در حالی که به راحتی می توانیم از مجرای همسایگی جغرافیایی و زبان فارسی و عربی این کار را انجام بدهیم. به نظر می رسد این مشکل هنوز هم حل نشده است. اینکه ما برای ارتباط برقرار کردن با برادران دینی خودمان هنوز یاد نگرفته ایم که با خود این جغرافیا و خود این افراد به طور مستقیم وارد ارتباط شویم. از آن جا که زبان نخست جهان و زبان علمی جهان در حال حاضر انگلیسی است، سعی می کنیم از این مجرای شناختی از هم دست پیدا کنیم. در واقع مثالی ایجاد کرده ایم که روی ادراک ما از یکدیگر به شدت اثر گذار بوده است، در حالی که ما دو خط طولی متصل به هم هستیم که می توانیم به راحتی با هم ارتباط بگیریم. شاید نمونه بارز آن را در راه پیمایی اربعین دیده باشیم؛ اینکه بین دو ملتی که حتی روزگاری با هم درگیر جنگ بودند تفاهم خوبی برقرار شد و حتی دوستی هایی خوب تر.

حقیقت امر این است که امروزه ما بیشتر از دیوار نیاز به پل داریم. به قول شاعر، «هر کجا مرز کشیدند، شما پل بزنید.» راستش را بخواهید، ایجاد دیوار و مرز و نفرت بسیار راحت است؛ انگار که شما در سربایینی هستید و تنها کافی است خودتان را از آنها کنید تا قل بخورید و به پایین برسید. حرکت به سوی بالاسست که نیاز به زحمت و انضباط ذهنی و رفتاری بیشتر دارد. به همین دلیل است که گاه می بینیم که برخی از برادران و خواهران دینی ما، به رغم همه توصیه ها، به راحتی علیه هم و علیه گرایش های دینی هم نفرت پراکنی می کنند. اینکه کاری ندارد؛ تنها کافی است چشمش را ببندی و شروع کنی به نفرت پراکنی و فحاشی. اما نتیجه اش چه خواهد بود؟ همان ایجاد اشکال در اتحاد بر حقی که داریم و فرصت دادن به دشمن برای ایجاد اتحاد در باطل خودش. جز این است؟ تنها کافی است به نتیجه و پیامد رفتارها فکر کنیم. هر قدر هم که تصور می کنیم داریم با منطق دینی انجامشان می دهیم.

غرب یک بار این کار را در قالب ایده جهانی شدن انجام داده است، چیزی که حالا خودشان می گویند جهانی شدن، ولی به تعبیر دیگر همان ایده غربی شدن بوده. در واقع هر جا که ایده جهانی شدن فرهنگ و تکنولوژی و هنر را می بینید، یعنی غربی شدن فرهنگ و تکنولوژی و هنر ذیل این آسمان فرهنگ گون. غربی ها به راحتی با هم ارتباط می گیرند و سعی می کنند رنگ و بوی خودشان را به دیگر فرهنگ ها تحمیل کنند. پس چرا در جهان اسلام چنین اتفاقی قابلیت افتادن نداشته باشد؟ یعنی اشتراکات ما این قدر کم است که نمی توانیم به هم بپردازیم و رو به هم پل بزنیم؟ به نظر می رسد امروزه اولویت آن است که اختلافات دینی را کنار بگذاریم و در مجرای دیگر به حل و فصلشان بپردازیم و در ساخت عمومی بیشتر به اشتراکات بپردازیم که کم هم نیست، از جمله مسجد، نماز، پیامبر، توحید، قرآن، اصول دین و تاریخ. آیا اولویت امروز ما توجه به این اتحاد نیست؟ و آیا در مقایسه با این اولویت بقیه اولویت ها در تبه های بعدی و در آینده تحقق پیدا نمی کنند؟

عکس ها، همشهری | امیر پناهیور - محمد علی ناز

فریاد وحدت امت احمد

تهران از میدان هفتم تیر تا میدان ولیعصر^ع میزبان عاشقان پیامبر مهربانی ها بود

بین ۲ روایت اهل تسنن از سالروز ولادت پیامبر اسلام و روایت اهل تشیع، روزهایی وجود دارد که در ایران به هفته وحدت شهرت یافته است. مدت ها است که این روزها در ایران نیز با شدت و اهمیت بیشتری دنبال می شود. امسال نیز هفته وحدت در ایران و تهران، با انواع و اقسام جشن ها و شادی ها برگزار شد و به پایان رسید. هفته ای که سال ها است در کشورمان جدی گرفته می شود تا نشانه و نمادی باشد از اعتنای ملی به وحدت شیعه و سنی و برادران و خواهران دینی در کشورمان. البته رد پایانی این جشنواره بزرگ، از میدان هفتم تیر تا میدان ولیعصر قابل مشاهده بود؛ جایی که تهرانی ها در یکی از بزرگ ترین گردهمایی های خود، هم هفته وحدت را گرمی داشتند، هم عصرگاه و شامگاه شادی را سپری کردند. این مراسم از عصرگاه، ساعت ۱۷ چهارشنبه شروع شد؛ همراه با برگزاری مواکب، ایستگاه های خدماتی، پذیرایی و برنامه های فرهنگی. گردهمایی بزرگ «امت احمد» با این نیت شکل گرفت و برگزار

شد که هم فضایی شاد برای خانواده ها و شهروندان تهرانی بسازد، هم دیدارها و وحدت میان برادران و خواهران دینی تازه و پررنگ تر شود. از نکات جالب این جشن، برگزاری سیاه چادرهای اقوام مختلف و پردیس های فرهنگی و هنری محمد رسول الله بود. مثل بیشتر برنامه هایی از این دست، استیج و برنامه محوری این گردهمایی بزرگ در میدان ولیعصر برگزار شد؛ که میزبان اجرای خوانندگان انقلابی، سخنرانان، مداحان و گروه های سرود سیاه تهران بزرگ بود. جالب اینکه در این مراسم اصلی، دفنوازان و خوانندگان اهل تسنن هم حضور داشتند. به گفته رحیم نادعلی، معاون فرهنگی سیاه حضرت محمد رسول الله (ص)، «شعار «امت احمد» نمادی از همبستگی امت اسلامی است و این جشن فرصتی برای پیوند بیشتر اقشار مختلف جامعه در سایه پیامبر رحمت به شمار می رود». این مراسم بزرگ، در ساعات پایانی چهارشنبه شب و با نورافشانی چشم نواز به پایان رسید.

شهروندان تهرانی با حضور چشمگیر خود، به جشن بزرگ «امت احمد» در خیابان کریمخان تهران رنگ و بویی خاص بخشیدند.

تهرانی ها در این جشن با حمل پرچم فلسطین، نشان دادند که رنج های مردم غزه را فراموش نخواهند کرد.

یکی از گروه های به شدت علاقمند برای شرکت در چنین جشن هایی کودکان هستند که مسئولان برگزار، برنامه های متنوعی برای آنها تدارک دیده بودند.

از شلوغ ترین نقاط مسیر برگزاری جشن «امت احمد» استیج هایی بودند که در آنها هنرمندان نام آشنا برنامه اجرا می کردند.

گروه های سرود انقلابی سال ها است که تبدیل به پای ثابت جشن ها و گردهمایی های ملی و مذهبی شده اند.

خانواده های تهرانی با حضور پررنگ خود در این مراسم ساعت های شادی را در کنار اعضای خانواده سپری کردند.

کلام رهبری

وحدت، فریضه ای که دلخواهی نیست...

وحدت یک تاکتیک نیست، وحدت اصلی از اصول اسلام است. وحدت امری قرآنی است. اینکه می فرماید: «و اعصموا بحبل الله جميعا و لا تفرقوا» خیلی مهم است؛ یعنی در اعصام به حبل الله هم که مهم ترین کارهاست، اجتماع؛ [یعنی] اتفاق حتی در اعصام به حبل الله که مظهرش مثلا حج است، مظهرش نماز جمعه است؛ یعنی اجتماع حتی در اعصام به حبل الله مورد نظر قرآن و شریعت اسلامی است؛ این خیلی به نظر مهم است.

۱۴۰۳/۰۶/۲۶

امروز مشکل ما تفرق است؛ با اینکه قرآن نهی کرده است از تفرق: «و لا تکنون کالذین تفرقوا و اختلفوا» و امر کرده است به اتحاد: «و اعصموا بحبل الله جميعا و لا تفرقوا». با وجود این، ملت اسلام و امت اسلام متفرقند، بله، عقاید مختلفی وجود دارد، مذاهب مختلفی وجود دارد، سلاقی مختلفی وجود دارد؛ خوب باشد. این سلاقی مختلف نباید موجب بشود که ما از نعمت بزرگ اتحاد امت اسلامی محروم بشویم.

۱۴۰۲/۰۲/۰۲

اتفاق و اتحاد بین ملت های اسلامی ممکن است. منتها کار لازم دارد، عمل لازم دارد. عرض کردم، ما حالا از سیاستمداران و زمامداران و حکمرانان کشورهای اسلامی هم ناامید نیستیم، اما بیشترین امیدمان به خواص دنیای اسلام است؛ یعنی همین طوری که گفتیم، به علمای دین، به روشنفکران، به استادان دانشگاه، به جوانان روشن بین، به فرزانتان، به ادبا، به شعرا، به نویسندگان، به گردانندگان مطبوعات؛ امید ما به اینها است... اینها [باید] احساس استقلال بکنند، احساس مسئولیت بکنند، احساس وظیفه کنند.

۱۴۰۱/۰۷/۲۲

... اتحاد مسلمانان یک فریضه قطعی قرآنی است؛ این یک چیز دلخواه نیست. این را به عنوان یک وظیفه باید نگاه کنیم. قرآن دستور داده: «و اعصموا بحبل الله جميعا و لا تفرقوا»؛ یعنی حتی در اعصام به حبل الله هم با اجتماع باید این کار را انجام بدهید.

۱۴۰۰/۰۸/۰۲

امروز بیش از همیشه اهمیت این ابتکار بزرگ امام راحل [در تعیین هفته وحدت] آشکار شده است. آن روزی که امام بزرگوار هفته وحدت را اعلام کردند و وحدت مذاهب اسلامی و فرق اسلامی را در جهت گیری ها و در گرایش های عمومی، سیاسی و اجتماعی خودشان اعلام کردند، آن روز خیلی از مخاطبین واقعی این پیام نتوانستند اهمیت این پیام را درک کنند، از جمله مسئولین خیلی از کشورهای اسلامی که اصلا نفهمیدند چقدر این پیام حائز اهمیت است. خیلی ها هم نفهمیدند، خیلی ها هم لچ کردند؛ یعنی به دنبال اغراض گوناگونی که داشتند این پیام را ندیده گرفتند. امروز ما می فهمیم که این پیام چقدر مهم بود.

۱۳۹۹/۰۸/۱۳

امروز مانند همیشه و بیش از همیشه مصلحت الزامی امت اسلامی در وحدت است، وحدتی که بد واحد و برابر تهدیدها و دشمنی ها پدید آورد و بر سر شیطان مجسم، آمریکای متجاوز و غدار و سنگ زنجیری اش، رژیم صهیونیستی رعدا سا فریاد کشد و در برابر زور گویی ها شجاعانه سینه سپر کند.

۱۳۹۹/۰۵/۰۷

دشمنان می خواهند صد نشینی خود را با تفرقه ما تأمین کنند و ما و شما را به دست خودمان نابود کنند.

۱۳۹۸/۱۰/۱۷

وحدت مراتبی دارد؛ اتحاد دنیای اسلام مراتبی دارد؛ پایین ترین مرتبه اش این است که جوامع اسلامی، کشورهای اسلامی، دولت های اسلامی، اقوام اسلامی، مذاهب اسلامی، علیه هم دست به تعرض نزنند، با هم معارضه نکنند، به یکدیگر ضربه نزنند؛ این قدم اول است. البته بالاتر از این، این است که دنیای اسلام علاوه بر اینکه به یکدیگر ضربه نمی زنند، در مقابل دشمن مشترک هم دست به دست هم بدهند، اتحاد واقعی و کافی داشته باشند، از یکدیگر دفاع کنند.

۱۳۹۸/۰۸/۲۴